

nes at have behov for vejledning om bi-standsmuligheder, til mødrehjælpen ikke tilgodeser oplysningsbehovet tilstrækkeligt, og at de ovenfor nævnte hensyn, som taler imod at indføre en tvungen rådgivning i mødrehjælpen, ikke opvejer de fordele, som udvalget måtte finde en sådan ordning forbundet med, mener justitsministeriet ikke at burde udtale sig imod, at en bestemmelse herom optages i lovforslaget.

Spørgsmål 7 og 8 og svarene derpå findes i forbindelse med spørgsmål 3.

Spørgsmål 9:

„Der ønskes en nærmere redegørelse for udtrykket „bopæl her i landet“ i § 2 og § 3.“

Svar:

1. Bestemmelserne udelukker kvinder, der ikke har bopæl i Danmark, fra at få foretaget svangerskabsafbrydelse her, medmindre indgrebet er påkrævet af rent lægelige grunde, jfr. forslagens § 1.

I bemærkningerne til den tilsvarende bestemmelse i udvalgets lovudkast udtales det bl. a. (betænkningen side 116):

„I den gældende svangerskabslov findes ingen tilsvarende bestemmelse. Justitsministeriet har dog i praksis antaget, at abortindgreb, bortset fra afbrydelse, der er nødvendig af rent medicinske grunde, kun må foretages på kvinder, der har bopæl her i landet.

Udvalget finder, at en udtrykkelig regel herom bør optages i loven. Kvinder, der kun har midlertidigt ophold her i landet, eller som er rejst hertil alene med henblik på at få foretaget svangerskabsafbrydelse, bør kun kunne få indgrebet udført her, hvis betingelserne i § 1 . . . er til stede. Mødrehjælpens undersøgelser af, om der er grundlag for at give samrådstilladelse til svangerskabsafbrydelse, vil i almindelighed ikke forsvarligt kunne gennemføres, hvis ansøgeren ikke har fast bopæl her i landet. Hertil kommer, at en udenlandsk kvinde ikke bør kunne få foretaget en svangerskabsafbrydelse her i landet, som ikke ville være lovlig efter hendes hjemlands lovgivning.“

2. De nævnte bestemmelser indebærer, at den kvinde, der ønsker sit svangerskab afbrudt, må have en fastere tilknytning her til landet end den, der består i det blot mid-

lertidige ophold i Danmark (f. eks. under ferie eller forretningsrejse eller netop med henblik på at få foretaget svangerskabsafbrydelse her).

I praksis vil spørgsmålet om, hvorvidt bopælsbetingelsen er opfyldt, formentlig i det væsentlige kun kunne give anledning til tvivl i forhold til udenlandske statsborgere, der kun har opholdt sig her i landet i et forholdsvis kort tidsrum forud for graviditetens indtræden.

I sådanne tilfælde må den nævnte betingelse i almindelighed anses for opfyldt, hvis kvinden er gift med eller samlever med en person, der er bosat her i landet. I øvrigt må man navnlig lægge vægt på, om kvinden har indrettet sine boligforhold på en måde, der virker rent midlertidig, eller tværtimod synes at have en længerevarende bosættelse for øje. Det må endvidere tillægges betydning, om den pågældende har arbejde her i landet, og i så fald af hvilken karakter arbejdsforholdet er.

Spørgsmål 10:

„Mener ministeren ikke, at det vil være en væsentlig administrativ lettelse for mødrehjælpen, hvis aldersgrænsen i § 2, nr. 1, nedsættes til 35 år, over hvilken tilladelses-hypigheden er meget høj?“

Svar:

1. Bestemmelsen i lovforslagets § 2, nr. 1, har følgende ordlyd:

„§ 2. En kvinde, som har bopæl her i landet, kan ligeledes få sit svangerskab afbrudt uden særlig tilladelse:

1) Når hun er fyldt eller vil fylde 38 år inden udløbet af 12. svangerskabsuge.

2) Når hun har født mindst 4 børn, som bor hos hende og er under 18 år.“

2. Enhver udvidelse af den gruppe tilfælde, hvor svangerskabsafbrydelsen kan finde sted uden særlig tilladelse, vil medføre en administrativ lettelse for de myndigheder, der behandler sager om tilladelse til svangerskabsafbrydelse, herunder for mødrehjælpsinstitutionerne. Dette gælder også en nedsættelse af aldersgrænsen i forslagens § 2, nr. 1, fra 38 til 35 år. Der henvises herved til besvarelsen af udvalgets spørgsmål 3, hvoraf det fremgår, at ansøgere i denne aldersgruppe i 1967-68 udgjorde 794.

Som anført i forbindelse med besvarelsen